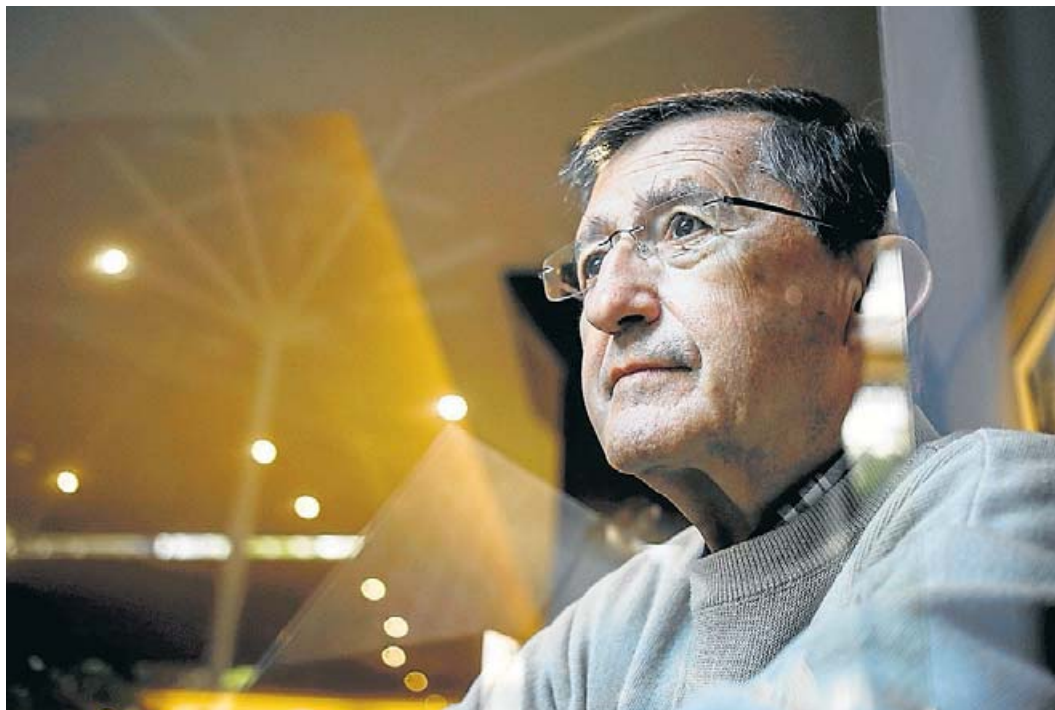

Francesc Betriu al gener a la gala dels premis Gaudí del cinema català. CÈLIA ATSET

EL BITLLET

El modern Betriu

Era força habitual que a Francesc Betriu li preguntessin per *La plaça del Diamant*. Si te'l miraves bé, de seguida detectaves un somriure sorneguer o una cara de circumstàncies. De tots els seus films, no era aquest, el més popular, el que ell preferia. En canvi, si li preguntaves per *Fúria española*, s'entusiasmava de seguida i et recalava que aquella versió que havien passat el dia abans a la tele era la tallada per la censura i no pas l'original. Si li preguntaves per *Mónica del Raval* estava encantat d'explicar-te tot el que volguessis saber sobre la Mónica, els baixos fons, la vida de Ciutat Vella i la Barcelona oculta, la de *Sinatra*, una altra de les seves grans obres. Era un gran cineasta i un gran cinèfil. Col·leccionista de programes de mà i de mil records, el seu cinema era modern quan ser modern estava proscrit. Vam parlar una llarga estona fa uns mesos, a mitjans de gener, el dia que li van donar el Gaudí d'Honor. Estava agraït, emocionat. Li vaig preguntar sobre el sentit de l'humor en el seu cinema: "Sempre he volgut fer cinema intel·ligent. L'humor és intel·ligència".

TONI VALL
PERIODISTA

